

Ivona Březinová **Ťapka,**

**kočka
stěhovavá**

Ilustrovala
Darina Krygielová

Albatros / Pasparta

Ťapka, kočka stěhovavá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová
Ťapka, kočka stěhovavá – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Ivona Březinová

Ťapka,
kočka
stěhovavá

Ilustrovala

Darina Krygielová

Obsah

Kapitola první	7
Kapitola druhá	11
Kapitola třetí	16
Kapitola čtvrtá	20
Kapitola pátá	24
Kapitola šestá	28
Kapitola sedmá	33
Kapitola osmá	37
Kapitola devátá	41
Kapitola desátá	45
Kapitola jedenáctá	49
Kapitola dvanáctá	54
Kapitola třináctá	58
Kapitola čtrnáctá	61
Kapitola patnáctá	65
Kapitola šestnáctá	70
Kapitola sedmnáctá	73
Kapitola osmnáctá	77
Kapitola devatenáctá	81
Kapitola dvacátá	87
<i>Pár slov pro rodiče, příbuzné, přátele a pedagogy . . . . .</i>	<i>90</i>

Ťapka, kočka stěhovavá

Ivona Březinová

Ilustrovala Darina Krygielová

Albatros

Pasparta

Kapitola první

Tak je to tady, Ťapko. Zít-ra se stěhujeme. K tátovi. Jenom my dvě. Ne napořád. Na týden, víš, zašeptala jsem do tvého teplého kožíšku.

Spokojeně jsi předla, jak to umíš jenom ty.

Jenže to stěhování vlastně už je napořád, povzdychla jsem si. V neděli se vždycky vrátíme, týden budeme doma a zase půjdeme k tátovi. A tak dokola.

Slastně jsi přimhouřila kočičí oči.

Ty z toho stěhování nemáš strach, Ťapko? Já jo. Ale neboj. Budeme neustále spolu. Máma nám koupila přenosku. Abys mohla jezdit i vlakem.

„Peťulko, večere,“ ozval se z kuchyně mámin hlas. „Běž si umýt ruce.“

Už? Nedá se nic dělat. Prozatím konec psaní. Sešit a pero šup do šuplíku a jde se jíst.

K večeri byly palačinky se špenátem. Ty já miluju. Mamka je nedělá moc často, protože se jí při obracení trhájí. Dneska se jí povedly. Jenže mi nějak nelezly do krku.

Mamka beze slova odnesla talíř s nedojedeným jídlem a prohodila:

„Zahrajeme si pexeso?“

No teda, pexeso jsme nehrály, ani nepamatuju. Zato dřív, ještě s tátou! Hráli jsme každou chvíli. Než se naši začali hádat. A než se pak od nás táta odstěhoval. Většinou ve hře zvítězil. Mámu pexeso nikdy moc nebavilo. Tak proč najednou...

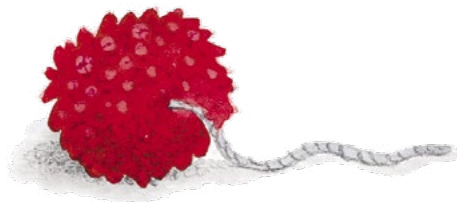
„Hm?“ přerušila mamka moje přemýšlení. „Nebo bys radši hrála město, moře?“

„Asi nic. Musím ještě zabalit věci pro Ďapku,“ zamumlala jsem.

„Nemusíš,“ namítla mamka. „Táta přece slíbil, že Ďapce všechno připraví.“

„Ale co kdyby zapomněl?“

„Dobře,“ přikývla. „Tak pro jistotu. Stačí, když jí na hraní vezmeš oblíbenou bambuli, misky a pytlík granulí.“

„A záchod?“ zeptala jsem se nejistě.

„Prosím tě, záchod... Nech taky něco na tátovi,“ řekla mamka rázně. „Chce se starat, tak ať se stará.“

Udiveně jsem na ni pohlédla. Ale mamka se vrátila k vlídnému tónu.

„Pustíme si film?“

Vůbec nevím, o čem ten film byl, Ďapko. Ne že by mě nebavil, ale... musela jsem myslet na zítřek. Jak to teď vlastně bude.

Táta přijel pozdě. Sice jen o půl hodiny, ale i tak... Mamka pobíhala po bytě a dělala, že uklízí. Jenže všechno bylo uklizené. Pouze přendávala věci z místa na místo a zase zpátky. A kontrolovala mobil. Když viděla, že ji pozoruju, sedla si v kuchyni na židli.

„Nedáš si kafe?“ zeptala se mě roztržitě.

„Kafe?“ vytřeštila jsem oči, protože děti přece nepijí kafe, a mamka mi ho taky ještě nikdy nenabídla.

„Co? Řekla jsem kafe?“ pohlédla na mě s rozpačitým úsměvem. „Čaj. Myslela jsem samozřejmě čaj.“

„Nechci čaj,“ zavrtěla jsem hlavou. „Táta by pak musel stavět u každý pumpy.“

„No tak by stavěl. Bóže,“ odsekla mamka.

Chvíli jsme jen tak mlčky seděly. Mamka už nekoukala na mobil. Jenom ukazovákem pravý ruky lehce ťukala do stolu. Bam, bambibam, bam, bambibam, bam.

„Možná si to rozmyslel a neprijede. Co myslíš, Ťapko?“ řekla jsem do ticha.

„Ale jdi... co by si rozmýšlel. To on dal k soudu tenhle návrh,“ odpověděla za Ťapku mamka.

„K soudu?“ nechápala jsem. Věděla jsem, že k soudu chodí lidé, kteří udělali něco špatného. „Tys něco provedla?“ podívala jsem se na mamku. „Nebo táta? Nebo... já? Řekla jsem něco špatně, jak tu tenkrát byla ta paní a vyptávala se, u koho bych chtěla bydlet?“

„Kristepane, Peťulko,“ vrhla se ke mně mamka a objala mě. „Ty jsi nic nepovedla. Vůbec nic. Ty jsi ta nejhodnější holčička na světě.“

„Tak proč...“

V tu chvíli se u dveří ozval zvonek a mamka vystartovala otevřít.

„To je dost!“ vyštěkla na tátu.

„Já vím. Jedu pozdě.“

„Že mě to nepřekvapuje,“ ucedila mamka.

Táta chtěl něco odpovědět, ale všiml si, že stojím za ní.

„Peťulko! Pojď ke mně!“

Vrhla jsem se mu do náruče. Vždyť jsem ho neviděla skoro měsíc.

Kapitola druhá

Cesta byla dost hrozná. Promiň, Ďapko. V kožíšku ti muselo být přišerné horko. Nejdřív mi to nedošlo. Musela jsem pořád myslet na mamku. Taky se ti zdálo, že měla při loučení červené oči? Jako by se jí chtělo brečet. Říkala, že se jí bude stýskat. Ale že mně se stýskat nesmí. Zaprvé proto, že budu s tátou. A zadruhé, že mám s sebou tebe, Ďapko. Pak mi dala pusu a láhev vody. To bylo moc dobře, vid?

Po několika kilometrech jsem poprosila tátu, aby v autě zapnul klimatizaci. Vzpomínáš si, co řekl?

„Je rozbitá. Ještě jsem ji nedal opravit. Měl jsem teď spoustu jiných vydání,“ omlouval se.

Nakonec jsme to zvládly, Ďapko. I když jízda trvala skoro dvě hodiny, protože silnice byly úplně ucpané. Táta tvrdil, že je to kvůli konci prázdnin. Všichni se vracejí domů.

Všichni se vracejí domů, a my dvě z domova odjíždíme, blesklo mi hlavou. Táta to ale vidí jinak.

„Tak jsme doma. Račte vstoupit, princezno,“ řekl táta, když před námi dokořán otevřel dveře svého nového bytu.

Donedávna bydlel na ubytovně. Tam jsem za ním nemohla. Takže mě každou druhou sobotu bral někam na výlet. Tys musela vždycky zůstat s mamkou. I ten týden, co jsem s tátou byla na horách. A pak čtrnáct dní u moře. V Chorvatsku se mi moc líbilo.

Dřív... dřív jsme jezdili k moři všichni. Máma, táta a já. To se naši ještě nehádali a měli se rádi. Tys v té době nebyla na světě. Přišla jsi k nám domů, až když se rodiče rozvedli.

Teď si ale táta pořídil byt, abych u něj mohla bydlet. Ne napořád. Jenom každý druhý týden. Ale vlastně... takhle už to bude napořád. Dokud budu dítě. A to budu ještě dlouho.

Kulily jsme oči, vid', Ťapko. Ty i já. Byla jsi v cizím prostředí trochu vystrašená. To já poznám. Měla jsi doširoka otevřené oči s rozšířenými zorničkami. A uši naklopené od sebe a trochu dozadu. Neboj. Já tě nedám!

Byt nevypadal, že je úplně zařízený. V kuchyni dokonce stály dosud nevybalené krabice s nádobím. V obývacím pokoji byla pouze televize, dva sedací pytle a nízký stůl. Další pokoj patřil tátovi. Škvírou jsem zahlédla hrozný nepořádek. No

nazdar, to by mu máma dala, napadlo mě. Začínala jsem mít obavy, kde budeme spát my dvě.

A pak to přišlo. Táta otevřel poslední dveře.

„Tramtadadáá!“ zahalekal.

Nevím, jak ty, Ťapko, ale já nevěřila svým očím. Pokoj vypadal jako z nějaké pohádky.

Nad postelí uprostřed pokoje opravdu visel takový ten bachratý závěs. Baldachýn, poznamenal táta. Na posteli ležel velikánský plyšový lev.

„Jé! Ten je můj? Budu mu říkat Leon!“

Potom tam byla velká bílá skříň, psací stůl s růžovou lampou a košík upletený z bílých proutků a vystlaný růžovým polštářem. Pro tebe, Ťapko.

„Záchod má v koupelně,“ řekl táta a usmíval se.

Nejdřív jsem mu skočila kolem krku. A pak jsme šly na záchod. Obě. A hned potom jsme zavolali mámě. Teda táta a já. Že je všechno v pořádku, aby si nedělala starosti.

Druhý den byla neděle. Vybálila jsem si věci z tašky i z batohu do skříně a do zásuvek psacího stolu. Ty sis lebedila na růžovém polštáři. A táta pořád někam telefonoval. Ale mámě asi ne.

K obědu udělal řízky s bramborovou kaší. Ví, že ji mám ráda. Pomáhala jsem mu obalovat. To já dávno umím.

Po jídle jsme šli ven. Nechtěla jsem tě v tom novém bytě nechat samotnou, tak tě táta táhl v přenosce. Říkal, že jsi vyrostla. A ztloustla. Ale to druhé není pravda. S mámou se staráme, abys byla štíhlá a zdravá. Vždyť víš, že tě máma pravidelně váží.

Na dětském hřišti před domem bylo plno dětí. Nikoho jsem

samozřejmě neznala. Táta mě chtěl seznámit s jednou holkou. S takovou rozcuchanou. Prý bydlí ve vedlejším vchodu.

„Pojď, představím tě. Tohle je Naďa. Taky půjde po prázdninách do druhé.“

Po prázdninách? To je už zítra. Najednou jsem dostala strach. Z toho, co bude. Co mě zítra čeká. Nechtěla jsem se seznamovat s Naďou. Chtěla jsem se radši vrátit domů. Teda... do tátova nového bytu.

„Máte hezkou kočku!“ křikla za námi Naďa.

To já přece vím, že jsi hezká, Ťapko. Nemusí mi to nikdo říkat. Navíc ta holka z tebe viděla leda čumáček, takže to stejně řekla jen tak. A vůbec. Ty jsi moje kočka. Ne tátova. I když... ten pelíšek, co ti

koupil, je moc pěkný. A na záchod nezapomněl. Ani na misky a granule. Takže ty misky z domova potáhnu za týden zase zpátky.

Co ještě potáhnu zpátky? Starý penál, když mi táta koupil nový? A pyžamo? Domácí pantofle? Kartáček na zuby s krokodýlem? Zavoláme pak mámě. Já si s ní budu povídat. O těch věcech, co táta koupil,